

смях. Там от една седмица живее двойка младоженци, днес пристигнаха с автомобил други гости от гарата и сега са устроили веселба.

Тук салонът е почти празен. Само две маси са заети. На едната, в ъгъла, седи господин в голф и каскет, и чете вестник — единственият гост от вчера, който утре заран си заминава. На другата — двама работници, които ремонтират съседната вила, пият ракия.

Зад стъклата вече се е стъмнило. През отворената врата влиза хлад и отвреме на време скоклива мелодия, която иде от „Бел-Вю“. Там са навили грамофона и танцуват.

— Теодосий! дига глава жената от книгата. Пусни радиото!

Отзад, откъм вратата за кухнята, се появява висок възрастен мъж, строен и тънък като младеж. Лицето му е опърлено от слънце и вятър, спъстрените мустаци са късо подстригани. Стопанинът на „Ниагара“. Той носи кожухче без ръкави, нозете му са стегнати във високи до коленете обуца, навървени до горе. Прилича на пътешественик, който всяка минута е готов да тръгне.